

Societat | | Actualitzat el 09/03/2019 a les 14:41

El rector del Catllar: «Un pederasta, per molt capellà o bisbe que sigui, ha de ser denunciat en un tribunal civil»

Mossèn Gil afirma que una de les assignatures pendents de l'Església és la dona perquè "sempre l'hem mirat com una enemiga" i considera que el judici de l'1-O és una "infàmia"

Mossèn Gil, rector del Catllar, durant l'entrevista | Jonathan Oca

El teòleg Josep Gil i Ribas té 90 anys. És conegut com a mossèn Gil i rector del Catllar. També es coneix per la seva manera de pensar, que queda reflectida en els més de 40 llibres que ha escrit. És una persona que parla sense tabús i amb una visió molt més àmplia que amb la que mira l'actual Església. Assegura que cal un canvi urgent i s'ha de solucionar una de les assignatures pendents, que és la incorporació de la dona a l'Església. Defensa que un pederasta és una delinqüent i que ha de ser jutjat per un tribunal civil, no només pel Vaticà, que també. Fa uns mesos va publicar una nova obra, "Cristians, tanmateix", en la qual defensa una Església d'estructura laical. En parlem de tot plegat en aquesta entrevista.

- **Què hi trobarem en llibre "Cristians, tanmateix"?**

- Hi trobareu l'intent o la voluntat de fer l'esforç de posar un gran de sorra perquè hi hagi un canvi

d'estructura a l'Església. Quan parlem d'estructura entenem que ens referim al fet que un edifici té una base, té una teulada, però tot el conjunt és molt important per a les persones que hi viuen perquè si és una estructura alliberadora, les persones se senten lliures i si és opressora, les persones ho passen molt malament. L'Església té una estructura, i des de fa molts anys, clerical. Què vol dir? Doncs que té una estructura pròpia d'una religió, que té el seu centre en el culte. Dic també clerical perquè aquesta estructura està dominada també pel clergat. En el clergat, que l'he de defensar perquè ho crec fermament, hi ha el ministeri ordenat però no té per què formar un grup especial com és per exemple el clergat de la manera que el coneixem. Jo demano un canvi d'estructura clerical a laical.

- A què es refereix quan diu laical?

- No ho confonguem, amb laica. Laical vol dir que l'Església deixi de mirar-se a ella mateixa, cap a dins, i miri cap a fora. Allò que defineix a l'Església és que és enviada al món i per això cal mirar el món amb amor, sabent que hi ha uns valors immensament importants i amb les ganes de voler incorporar aquests valors. I jo voldria una Església oberta al món. Aquesta és la diferència entre la clerical i la laica.

- Els valors que ve arrossegant l'Església des de fa anys no són els correctes, doncs?

- L'Església porta un llast de segles que li costa acceptar la modernitat. Jo descriu la modernitat com ho deia el filòsof alemany Emmanuel Kant, que deia que consistia en "*sapere aude*", que volia dir "atreveix-te a pensar". I l'Església més aviat mirava de posar una mica de mesura en pensar. No dic que l'Església ho digui oficialment amb aquestes paraules, però la gent percep que si un vol tenir fe, ha de renunciar a pensar. No només perquè la fe produeix pensament, sinó perquè l'hem de viure com homes que som. Li manquen els valors de democràcia, d'igualtat. Sentir-se bé, és una de les coses que ha fet més mal al cristianisme, en el sentit més popular de la paraula, és allò que diuen que les coses que són bones, o fan mal o són pecat. Hi ha d'haver alguna cosa que no sigui així!

"No dic que l'Església ho digui oficialment amb aquestes paraules, però la gent percep que si un vol tenir fe, ha de renunciar a pensar"

- Per vostè, quins són aquests valors que l'Església s'hauria de fer seus?

- Jo voldria una església oberta als valors de la modernitat, que no són els de la postmodernitat perquè ara crec que no n'hi ha. Considero que ara la gent vol anar al dia a dia, passar-s'ho bé, com sigui, i pensar el menys possible i no és això. Nosaltres hem d'ajudar a la gent a créixer en els seus valors humans. Ara bé, el llibre no pretén ser un llibre apologètic i és un llibre cap endins, més que cap a fora. Vull transmetre un missatge d'un Déu alliberador i no opressor, que vol la felicitat, que la busquem per fluir-la i no per fugir-ne.

- L'essència de l'Església es manté però la manera de vendre-la o practicar-la ja no és la mateixa.

- L'Església té un mal d'inici i és que és una estructura jeràrquica i per tant, està centrada en el poder. El poder sempre fa mal i encara en fa més quan és un poder sagrat. Del poder sempre en fugim, si és poder sagrat, no en fugim sinó que ens hi hem de sotmetre i això crea esclaus. I aquest no és el pensament de Jesús.

Mossèn Gil, rector del Catllar, durant l'entrevista Foto: Jonathan Oca

- Aquesta estructura de poder està encapçalada per la figura del Papa, considera que no hauria d'existir?

- Quan parlem d'Església només hauríem de parlar d'esglésies, cada diòcesi n'és una. N'hi ha una que és la de Roma, que és on Pere i Pau van morir, els dos puntals del Cristianisme. I sempre ha estat venerada com la primera de totes les esglésies per aquest motiu, i el bisbe de Roma, ho és per això. La paraula Papa és una paraula prou confusa, més oriental que occidental, però dona la imatge d'un déu a la terra, un personatge intocable i no és això. Una cosa és l'obediència en el sentit de reconèixer el guiatge de l'Església de Roma i l'altre, convertir-nos en gent que no tenim personalitat.

- S'estan destapant diferents casos d'abusos sexuals a menors per part de religiosos. Una d'aquestes víctimes va explicar durant una entrevista a aquest mitjà que considerava que calia acabar amb el celibat per evitar que més menors acabin sent víctimes innocents. (<https://www.naciodigital.cat/tarragona/noticia/30923/jm/ramon/victima/abusos/constantino/guardo/odi/esglesia/pero/ara/tenia/obligacio/etica/explicar-ho>) Ho comparteix?

- Jo ho he dit diferents vegades i goso dir-ho públicament, crec que el celibat té les hores comptades. No perquè el Papa tingui ganes de canviar la llei del celibat, no parlem del voluntari com a opció, sinó de l'obligatori. El fet que si vols ser prevere, has de ser cèlibe i has de renunciar a tenir una família, amb la teva dona i els teus fills, això crea una anormalitat en la vida del prevere que pot donar ocasió a buscar solucions amb altres anormalitats. Com el cas de la pederàstia. És cert que no hi ha una causa efecte entre celibat i pederàstia però sí que hi ha una relació de circumstàncies. El fet que el prevere sigui una persona sexualment anormal, i per tant, personalment anormal perquè el sexe forma part de la persona, doncs això pot derivar en altres

fets que han de ser condemnats amb tota la força del món.

- Condemnats moralment i judicialment, no?

- I tant! Un pederasta, per molt capellà o bisbe que sigui, ha de ser denunciat en un tribunal civil. És un delinqüent i ha de ser portat davant d'un jutge. Penso que en les declaracions d'aquests darrers dies que m'han semblat poc oportunes, i el que menys m'ha agradat és parlar de la pederàstia com un pecat.

(<https://www.naciodigital.cat/tarragona/noticia/30947/arquebisbe/tarragona/atribueix/abusos/mal/moment/dels/capellans>) Això és un delictes, pot ser pecat perquè ets religiós però també un delictes i s'ha de jutjar. Ara bé, s'ha de respectar la presumpció d'innocència i perquè n'hagin aparegut uns quants no vol dir que tots siguem així. Això és un disbarat com una casa. Em penso, lamentablement, que encara hi ha casos per destapar i que això encara no s'ha acabat. N'estic convençut. Davant de la pederàstia, justícia.

"Un pederasta, per molt capellà o bisbe que sigui, ha de ser denunciat en un tribunal civil. És un delinqüent i ha de ser portat davant d'un jutge"

- L'Església, però, com a protocol té establert que el cas es tracta al Vaticà i una de les mesures és allunyar el religiós de la parròquia i enviar-lo a missions. Defensa que s'hauria de canviar tot això?

- Aquesta és una actitud realment estúpida. En el nostre cas, per exemple en els fets de Constantí, porten (<https://www.naciodigital.cat/tarragona/noticia/30996/persona/mon/esglesia/sap/es/pecat/abus/sexual>) un altre mossèn investigat sabent el que passava, perquè a mi em costa molt acceptar que no en sabien res. Sobre mossèn Llagostera, el poble n'anava ple i sembla improbable que no arribés a oïdes de l'Arquebisbat de Tarragona, però qui era una autoritat diocesana en els anys corresponents m'ha assegurat que a l'Arquebisbat no van rebre cap denúncia, informació ni sospita sobre mossèn Llagostera. Per tant, en aquest cas, no es pot acusar l'Arquebisbat d'encobridor. Ara bé, allà hi porten un senyor que el treuen de la parròquia i el porten a una altra. Ens falta visió i intel·ligència pràctica, no sé si som estúpids o ho semblen. Sobretot el que no s'ha de fer és caure en el vici de l'encobriment. Si hi ha un fet, o hi ha sospites, ho has de dir al tribunal convenient.

Mossèn Gil, rector del Catllar, durant l'entrevista Foto: Jonathan Oca

- Considera que tot això afecta l'Església i que li passarà factura?

- Ja l'ha afectat. Crec que aquest llast costarà molt treu-nos-el del damunt. La desafecció a l'Església ja és multitudinària.

(<https://www.naciodigital.cat/tarragona/noticia/30993/centenar/persones/deixen/clar/arquebisbat/canalla/es/sagrada>) Si aneu a les esglésies, als actes de cultes, hi ha misses cada vegada amb menys gent, la gent jove no hi va. En una situació de crisi profunda, li afegeixes aquests fets i encara allunya més a la gent. També sé que moltes persones de dins s'han plantejat deixar l'Església.

- Què li cal per intentar recuperar la confiança de la gent?

- Doncs una netedat absoluta, sense condicions ni discussions, de conducta exemplaríssima en tots els sentits i que no hi hagi la més mínima sospita que hi hagi un apropament indegut als infants o adolescents i s'ha de ser exemplar. Després, també demanar a les persones, a les que volen ser creients i membres que acceptin aquesta realitat, no que diguin que no passa res, sinó de mirar de posar remei ells mateixos perquè l'Església ho som tots. Estic convençut que la presència dels laics i de les dones a l'Església ajudaria a normalitzar la situació i s'han de portar a terme aquests canvis. S'ha de fer amb valentia i amb coratge.

- Parlant de dones, l'Església és força masclista, només hi ha homes. Les dones només poden ser monges.

- Exacte. Una de les assignatures pendents és la dona, perquè sempre l'hem mirat com una mena d'enemiga. És pecat, no et pots acostar a una dona! Que no teniu ulls a la cara? Que no

veieu que són maques les dones? Doncs, en lloc de veure que són maques ho veuen com una amenaça. ?Puc parlar amb coneixement de causa, conec la doctrina i la teologia de l'Església i no hi ha cap argument escripturístic que pugui avalar la negació de la dona al ministeri. El celibat dona a les persones, davant del poble de Déu, una aurèola de superioritat perquè la gent consideri que el capellà no és d'aquest món, i aquesta aurèola jo l'anomeno l'aristocràcia de l'esperit. Els símbols de l'aristocràcia de l'esperit són els xiprers. I saps on són els xiprers?

"Una de les assignatures pendents és la dona, perquè sempre l'hem mirat com una mena d'enemiga"

- Als cementiris.

- Doncs això ens hauria de fer pensar. Malament rai quan un aspira a ser aristòcrata de l'esperit, segurament que a sota seu té molta cosa podrida que l'està alimentant. A més si el poder és tan dolent, i si és sagrat encara pitjor, i aquesta visió que dona que està per sobre de tot, resta, no suma. Si les dones entressin a l'Església, dones casades, amb fills, això canviaria molt aquesta imatge d'una Església antiga, tancada amb ella mateixa, que només es justifica i que en lloc de tenir autocrítica, el que fa és buscar raons per a justificar qualsevol cosa.

- Aquests canvis ni es veuen ni se'ls espera, almenys a curt termini no?

- Això ens pot donar moltes sorpreses i em penso que ens donaran des de les perifèries de la mateixa Església. Una cosa és Espanya, Itàlia, França Europa però pensem en Àfrica, Oceania, Àsia, viuen unes situacions molt diferents de les nostres. Allà pot haver-hi una autèntica revolució d'aquesta Església. Segurament els canvis profunds de l'Església vindran de la perifèria cap al centre més que no pas del centre que cap a la perifèria. Ara bé, això i dir quan pot durar, escolti'm, no sóc endeví, per tant no ho sé de cap manera el que pot durar però si que costarà, perquè les coses que tenen tant temps al darrere, tants segles de permanència, s'endureixen i l'Església està molt endurida, però molt endurida.

- Basant-nos en l'estructura que rebutja vostè de l'Església, el poder vol el poder i com menys canvis hi hagi millor, no?

- Ah, *amigo!* Exacte! Deixe-m'ho com està ,que estem bé. No cal innovar, més aviat es faria malbé, allò que diuen que de cada bogada es perd un llençol. Per tant, res de res, no cal que fem cap bogada i ens embrutim com sigui però és igual, això és tremend.

Mossèn Gil, rector del Catllar, durant l'entrevista Foto: Jonathan Oca

- Està seguint el judici de l'1-O?

- Sí. Considero que el judici, literalment, és una infàmia. Perdó, ho veig així i ho penso com ho dic. Em penso que l'Església no ha donat tampoc testimoni clar, de defensa, jo no diré de l'independentisme, tot i que ser independent no és cap pecat, i la independència és tant legítima com a mínim com una altra opció, però sense arribar a opcions polítiques, l'Església hauria de defensar d'una manera radical el dret a l'autodeterminació. Tot poble té dret a escollir el seu present i el seu futur. Naturalment tot poble és una nació, tot poble vol dir que constitutivament té alguna cosa important en la cultura, en la llengua, en la història. En fi, tot això, i Catalunya és una nació, vaja, salta a la vista. Una altra cosa, curiosament, és que no podem. En aquest món que estem tan units i que tots busquem la unió, ara busquen aquests senyors la separació, doncs no senyor, no busquem la separació, busquem que ens deixin ser tal com som i ja està. Després farem tots els pactes que calguin, amb qui sigui. No es tracta de tenir a Espanya com a enemiga, no, no, al contrari. El fet que hi hagi una Catalunya independent no vol dir separada en el sentit d'enemiga d'Espanya, al contrari, podem arribar a ser molt més amics que abans. Es diuen moltes bestieses i a mi em sap molt de greu! De tot això n'extrec tres coses simples, molt simples.

"Considero que el judici, literalment, és una infàmia"

- Quines són?

- La primera és que el dret a l'autodeterminació és un dret natural, que perquè existeixi no necessita ser escrit en algun lloc, millor que sigui escrit però no cal. Segon, el dret també a la

presumpció d'innocència, i el fet que hi hagi aquestes persones que estan en presó preventiva és una cosa inacceptable completament. I tercer, que ens deixin ser nosaltres mateixos, simplement això, sense anar contra ningú, nosaltres mateixos. Jo defenso això amb tota l'ànima.

- L'Església s'ha mantingut equidistant amb el tema del procés i no ha aixecat massa la veu. Calia que fes un pas endavant?

- Calia un testimoni clar i diàfan, clar i català que diem, perquè no hi ha cap poder constitucional que pugui negar el dret a l'autodeterminació. Això l'Església ho ha de dir i a més a més, s'hi ha d'apuntar. Ja ho fan molts laics, eh! Els laics són l'Església, com els capellans o més, per tant ja ho fan i molts laics hi són. Jo crec que cal distingir entre independentisme en aquest cas i el dret a decidir. Puc decidir no ser separatista i puc decidir continuar unit a Espanya, que ja és una manera de decidir. Llavors per això necessites urnes, necessites vots, necessites comptar per veure quina és la majoria i fer-ho per majories, com es fa civilitzadament en tots els països del món que s'actua d'aquesta manera.

"Calia un testimoni clar i diàfan, clar i català que diem, perquè no hi ha cap poder constitucional que pugui negar el dret a l'autodeterminació"

- La seva manera de pensar mossèn és molt trencadora i no encaixa massa amb l'Església actual. Ha tingut problemes per pensar així i ha valorat deixar-ho?

- No ho deixo perquè no vull donar aquest plaer a ningú. Si volen que em treguin. No soc tan dolent! Els mateixos bisbes que em coneixen, em valoren, saben com penso i el que escric, i mai he tingut cap problema. Tot i ser una persona trencadora, no penso que faci por i si en faig, que s'ho facin mirar.